

Date de réception : 10/08/2026

Zaak C-754/26

Verzoek om een prejudiciële beslissing

Datum van indiening:

8 juli 2026

Verwijzende rechter:

cour d’appel te Brussel (België)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

18 juni 2026

Verzoeker:

Deelstaat Baden-Württemberg

Verweerder:

Stad Brussel

[OMISSIS]

Cour d’appel te Brussel

[OMISSIS]

DEELSTAAT BADEN-WÜRTTEMBERG, [OMISSIS] met administratief
adres in Duitsland [OMISSIS] te D-68161 Mannheim,

verzoeker

[OMISSIS]

tegen

STAD BRUSSEL, [OMISSIS] 1000 BRUSSEL, [OMISSIS]

[OMISSIS] verweerder,

[OMISSIS]

Gezien:

- vonnis uitgesproken [OMISSIS] op 19 juni 2018 door het tribunal de première instance te Brussel, [OMISSIS]

[OMISSIS]

I. BESTREDEN VONNIS

1.

De eerste rechter [OMISSIS] heeft de vorderingen van de DEELSTAAT BADEN-WÜRTTEMBERG tot nietigverklaring [OMISSIS] van de belastingen [OMISSIS] op de parkeerplaatsen, die door de stad Brussel ten kohiere zijn gebracht op naam van de deelstaat, [OMISSIS] voor parkeerplaatsen in het gebouw waarvan deze laatste eigenaar is en dat is gelegen in de Belliardstraat 60/62, te 1000 Brussel, [OMISSIS] ongegrond verklaard:

- [OMISSIS] voor het aanslagjaar 2014, [OMISSIS], voor een bedrag van 2 700,00 EUR [OMISSIS];
- [OMISSIS] voor het aanslagjaar 2015, [OMISSIS], voor een bedrag van 2 700,00 EUR [OMISSIS].

2.

Volgens de eerste rechter:

- kan de deelstaat BADEN-WÜRTTEMBERG geen aanspraak maken op de vrijstelling voor publiekrechtelijke rechtspersonen, die naar zijn oordeel is voorbehouden aan Belgische overheidsinstellingen [OMISSIS], daar de bezittingen van buitenlandse staten niet zelf bijdragen aan de Belgische openbare diensten en er geen Belgische wetsbepaling bestaat die buitenlandse openbare instellingen gelijkstelt met de Belgische Staat voor de toepassing van de [belastingwetgeving];
- is er geen sprake van [OMISSIS] schending van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, met name van de bepalingen inzake de vrijheid van vestiging en het vrije verkeer van kapitaal, zoals subsidiair aangevoerd door de DEELSTAAT BADEN-WÜRTTEMBERG, op grond dat de STAD BRUSSEL, toen zij de [reglementen inzake de litigieuze belastingen] heeft vastgesteld, niet de intentie had om Belgische openbare instellingen vrij te stellen die krachtens een „algemeen rechtsbeginsel met juridische waarde” zijn vrijgesteld, en hij concludeert hieruit dat de DEELSTAAT BADEN-WÜRTTEMBERG onder deze omstandigheden dan ook geen schending van het primaire recht van de Europese Unie kan aanvoeren;
- kan de DEELSTAAT BADEN-WÜRTTEMBERG, aangezien hij niet over een diplomatieke vertegenwoordiging in België beschikt (alleen de

Bondsrepubliek Duitsland heeft een ambassade in België), zich ook niet beroepen op het Verdrag van Wenen inzake het diplomatieke verkeer tussen staten (op grond waarvan België buitenlandse staten van elke belasting dient vrij te stellen), noch op een internationaal gewoonterecht dat uitsluitend geldt voor bezittingen van buitenlandse staten die door de diplomatieke vertegenwoordigers ervan worden gebruikt;

- [OMISSIS];
- blijkt er ten slotte geen schending van het rechtszekerheidsbeginsel en het beginsel van gewettigd vertrouwen uit het feit dat de STAD BRUSSEL voor het aanslagjaar 2013 vrijstelling van dezelfde belasting had verleend op grond van het Verdrag van Wenen, door er ten onrechte van uit te gaan – hetgeen de belastingplichtige zeker moest weten – dat laatstgenoemde Duitsland bij België vertegenwoordigde, terwijl dit niet het geval is.

3.

[OMISSIS]

II. VOORWERP VAN HET BEROEP

4.

[OMISSIS] De DEELSTAAT BADEN-WÜRTTEMBERG [OMISSIS] verzoekt de [cour d'appel te Brussel] zijn vorderingen tot nietigverklaring van de twee litigieuze belastingen gegrond te verklaren [OMISSIS]; Hij verzoekt de STAD BRUSSEL te veroordelen tot terugbetaling, vermeerderd met vertragingsrente, van alle bedragen die uit hoofde van de nietig verklaarde belastingen zijn geïnd [OMISSIS].

5.

De rechtsmiddelen [OMISSIS] zijn de volgende:

- Ten eerste is verzoeker een openbare instelling naar Duits recht die gelijkgesteld kan worden met de Belgische STAAT en die derhalve krachtens het internationaal recht of de Belgische grondwet en de Belgische wetten vrijstelling geniet van lokale belastingen.
- Ten tweede kan verzoeker aanspraak maken op de vrijstelling waarin artikel 5 van de litigieuze belastingreglementen voorziet ten gunste van parkeerplaatsen dienend voor instellingen die zich zonder winstgevend doel bezighouden met culturele activiteiten, voor zover deze instellingen door de openbare machten erkend of gesubsidieerd zijn.
- Ten derde schenden de ongunstige beslissingen van de Stad Brussel met betrekking tot de litigieuze belasting voor de aanslagjaren 2014 en 2015 wel

degelijk het rechtszekerheidsbeginsel en het beginsel van gewettigd vertrouwen.

6.

De STAD BRUSSEL verzoekt de [cour d'appel te Brussel] het beroep ongegrond te verklaren en het bestreden vonnis te bevestigen [OMISSIS].

[OMISSIS]

7.

[OMISSIS]

III. BESPREKING

8.

De twee litigieuze gemeentebelastingen, geheven op grond van de [belastingreglementen] van 2013 en 2014, voor de aanslagjaren 2014 en 2015, zijn belastingen op parkeerplaatsen (*„ofwel een gesloten garage, ofwel een parkeerplaats voor voertuigen in een afgesloten ruimte of in openlucht, gesitueerd op of in een privaat onroerend goed en ter beschikking gesteld door elke natuurlijke of rechtspersoon die een commerciële, industriële, dienstverlenende of ambachtelijke onderneming uitbaat, die een vrij beroep uitoefent alsook in gelijk welke vereniging of organisme, voor het ontvangen van elke bezoeker en/of personeel”* (artikel 1)).

De belastingen zijn verschuldigd door de [OMISSIS] eigenaar [OMISSIS] van de parkeerplaatsen (artikel 2).

[OMISSIS]

Artikel 5 van de [belastingreglementen] voorziet in vrijstellingen, waarvan de eerste twee als volgt worden gemotiveerd [OMISSIS]:

„[...]

Overwegende dat filosofieën en erkende erediensten, onderwijsinstellingen ingericht of gesubsidieerd door de openbare machten, ziekenhuizen beheerd of gesubsidieerd door de openbare machten deelnemen aan opdrachten van algemeen belang of openbaar nut;

Overwegende dat de instellingen die zich, zonder winstgevend doel, bezighouden met liefdadigheid, sociale hulp of gezondheidsactiviteiten evenals culturele of sportieve activiteiten, voor zover deze instellingen erkend of gesubsidieerd zijn door de openbare machten, deelnemen aan opdrachten van algemeen belang of openbaar nut;

Overwegende dat de gemeentelijke overheid, met als doel deze opdrachten van algemeen belang of openbaar nut niet te belemmeren, de parkeerplaatsen waarvan deze instellingen [OMISSIS] eigenaar zijn [OMISSIS], mag beslissen vrij te stellen”.

9.

De DEELSTAAT BADEN-WÜRTTEMBERG betwist primair [OMISSIS] de belasting [OMISSIS] op grond van zijn specifieke status, namelijk die van een openbare instelling die, net als de Belgische Staat, moet worden vrijgesteld van lokale belastingen, of anderszins op grond van het internationaal publiekrecht.

10.

De DEELSTAAT BADEN-WÜRTTEMBERG stelt dat:

- hij volgens de artikelen 20 e.v. van het Grundgesetz (Duitse grondwet) en de artikelen 23 en volgende van zijn eigen grondwet een integrerend bestanddeel vormt van de publiekrechtelijke entiteiten van het federale Duitsland;
- de deelstaten op grondwettelijk niveau gefedereerde staten zijn, die elk over hun eigen soevereiniteit beschikken overeenkomstig de grondwet van de Bondsrepubliek Duitsland [OMISSIS]; de DEELSTAAT BADEN-WÜRTTEMBERG derhalve een eigen grondwet heeft, alsmede een parlementaire vergadering (de Landtag, waarvan de leden via algemene verkiezingen worden gekozen), een regering, een grondwettelijk hof (Staatsgerichtshof), een rekenkamer (Rechnungshof) en een hoofdstad (Stuttgart).

Hij concludeert hieruit dat hij inderdaad een openbare instelling vormt, net als de Belgische STAAT, de gemeenschappen en de gewesten of de provincies en de gemeenten in België.

De DEELSTAAT BADEN-WÜRTTEMBERG is dan ook van mening dat, aangezien volgens de rechtspraak van het Belgische Hof van Cassatie en de hoven van beroep zowel de Belgische STAAT als de gemeenschappen en de gewesten vrijstelling van lokale belastingen genieten, hij ook noodzakelijkerwijs deze vrijstelling moet genieten, en dat niets in de nationale of internationale rechtspraak een rechtvaardiging biedt [OMISSIS] voor een discriminatie zoals die welke vervat ligt in de uitspraak van de eerste rechter en door de STAD BRUSSEL wordt geëist, namelijk dat bovengenoemde algemene vrijstelling wordt voorbehouden aan instellingen van de Belgische Staat, met uitsluiting van die van een buitenlandse staat, terwijl de DEELSTAAT BADEN-WÜRTTEMBERG zich in een situatie bevindt die vergelijkbaar is met die van de gemeenschappen en de gewesten van de Belgische Staat, en die neerkomt op discriminatie die verboden is krachtens het [Unierecht] en de Belgische grondwet.

Hij voert bovendien aan dat deze gelijkstelling door de Belgische STAAT zelf is erkend, aangezien deze laatste de DEELSTAAT BADEN-WÜRTTEMBERG heeft vrijgesteld van de onroerende voorheffingen die voor de aanslagjaren 2007 tot en met 2009 op naam van deze deelstaat ten kohiere waren gebracht voor hetzelfde litigieuze onroerend goed.

11.

In de recentste rechtspraak van het Hof van Cassatie staat het volgende te lezen:

„De openbare-domeingoederen van de Staat en zijn private-domeingoederen die bestemd zijn voor een openbare dienst of een dienst van openbaar nut, zijn [in beginsel] niet aan belasting onderworpen.

Hieruit volgt dat, enerzijds, die goederen slechts aan belasting zijn onderworpen als een wettelijke bepaling daarin uitdrukkelijk voorziet en dat, anderzijds, artikel 172, tweede lid, Grondwet, dat bepaalt dat geen vrijstelling of vermindering van belasting kan worden ingevoerd dan door een wet, daarop niet van toepassing is.” (Cass. 23 februari 2018, F. 16.01.0102.F/6; Cass. 9 mei 2019, F.18.0010.F/3).

[OMISSIS]

Aangenomen wordt dat deze rechtspraak niet alleen geldt voor de Belgische federale staat, maar ook voor personen naar „grondwettelijk” publiekrecht, die tevens worden aangeduid als openbare machten of openbare lichamen (namelijk de gewesten en de gemeenschappen (gefedereerde entiteiten), en de provincies en de gemeenten), en ten slotte voor ondernemingen, instellingen en vennootschappen naar publiekrecht die bij wet uitdrukkelijk met de staat worden gelijkgesteld voor de vaststelling van hun fiscale regeling.

De rechtsleer blijkt in deze rechtspraak steeds de toepassing te zien van een algemeen rechtsbeginsel met juridische waarde, namelijk de vrijstelling van goederen die tot het openbaar domein behoren en goederen die bestemd zijn voor een openbare dienst van algemeen nut [OMISSIS].

12.

Binnen de organisatie van de Europese Unie (hierna: „Unie”) zijn er, ten eerste, de Permanente Vertegenwoordigingen [OMISSIS] bij de Unie, zijnde diplomatieke missies die fungeren als ambassades van de lidstaten in Brussel en die hun nationale belangen binnen de Europese instellingen behartigen, terwijl zij tegelijkertijd de federale structuur van landen zoals België en de Bondsrepubliek Duitsland (die sinds de hereniging in 3 oktober 1990 uit zestien deelstaten bestaat) weerspiegelen.

Ten tweede zijn er de vertegenwoordigingen van de regio’s bij de Unie: 1) via een institutioneel kader: het Europees Comité van de Regio’s [OMISSIS], en 2)

een operationele aanwezigheid via de regionale vertegenwoordigingen [OMISSIS], zijnde operationele steunpunten van de regio's met kantoren in Brussel, die belast zijn met het politiek en programmatisch toezicht, het informeren van regionale actoren, het ondersteunen van projecten, het aangaan van partnerschappen, lobbywerk en het onderhouden van contacten met regionale instellingen en andere regio's.

De Duitse deelstaten worden omschreven als vertegenwoordigingen van regio's met ruime wetgevende bevoegdheden, gezien hun belangrijke rol in het besluitvormingsproces in [de Bondsrepubliek Duitsland] (de deelstaten hebben het recht om via de Bundesrat deel te nemen aan aangelegenheden die de Unie betreffen en om deel te nemen aan het officiële wetgevingsproces met betrekking tot Europese aangelegenheden). Heden maakt de DEELSTAAT BADEN-WÜRTTEMBERG deel uit van de regionale vertegenwoordigingen in Brussel als lid van het Europees Comité van de Regio's.

De zestien deelstaten beschikken allen over kantoren in Brussel, waar zij hun deelstaat en soms zelfs de [Bondsrepubliek] Duitsland vertegenwoordigen bij de Europese Unie (Duitsland wordt niet langer door de federale regering, maar door de deelstaten vertegenwoordigd binnen de Europese instellingen in dossiers die betrekking hebben op cultuur, telecommunicatie en onderwijs (artikel 23, lid 6, van de Duitse grondwet)) en bij andere internationale instanties. In hun kantoren in Brussel werken ambtenaren die zijn gedetacheerd door verschillende ministeries uit de hoofdstad van de betreffende deelstaat.

Op de eigen website van de DEELSTAAT BADEN-WÜRTTEMBERG staat bovendien te lezen dat de vertegenwoordiging van deze deelstaat in Brussel de stem van de deelstaat in de Europese Unie laat horen en tegelijkertijd de verantwoordelijken van de deelstaat in een vroeg stadium opmerkzaam maakt op de ontwikkelingen in Europa: „De vertegenwoordiging van de deelstaat behartigt de belangen van de deelstaat in alle fasen van het besluitvormingsproces in Brussel. Hiertoe maken wij gebruik van onze rechtstreekse contacten met de belangrijkste besluitvormers. Daarnaast onderhouden wij goede contacten met de Brusselse bureaus van onze regionale partners en bepleiten wij bij hen de standpunten van BADEN-WÜRTTEMBERG op het gebied van het Europees beleid.” Verder wordt er gepreciseerd dat „zijn gebouw in het hart van de Europese wijk in Brussel BADEN-WÜRTTEMBERG in staat stelt ter plaatse aanwezig te zijn en zich duidelijk te laten zien aan zijn Europese partners.” Hier wordt nog aan toegevoegd dat „de belangrijkste taak van de vertegenwoordiging van de deelstaat bestaat in het ondersteunen van de deelstaatregering bij het vormgeven van het Europees beleid van BADEN-WÜRTTEMBERG in Brussel. Haar functie is daarbij te vergelijken met die van een scharnier tussen de deelstaat en het Europese niveau [...]”.

Wat België (federale staat) betreft, [zijn er] naast de Permanente Vertegenwoordiging van de federale staat:

- de Délégation générale Wallonie-Bruxelles auprès de l’UE (algemene delegatie Wallonië-Brussel bij de Unie) [onder leiding van] een algemeen afgevaardigde die zijn kantoren heeft Belliardstraat 65 te 1000 Brussel. Op haar website stelt zij zich voor als vertegenwoordiger van de regeringen van Wallonië (gewest) en van de Federatie Wallonië-Brussel (gemeenschap) bij de Europese instellingen. Zij verklaart deel uit te maken van de Permanente Vertegenwoordiging van België bij de Unie, naast de federale autoriteiten en de delegaties van de andere gewesten en gemeenschappen van België. Zij bestaat uit drie diplomaten en achttien medewerkers die zich dagelijks bezighouden met de werking van de Raad van de Unie en met de voorbereiding [van de vergaderingen] van het Comité van permanente vertegenwoordigers en van de Raad van ministers;
- de Vertegenwoordiging van Vlaanderen bij de Europese Unie (Vlaams Gewest) [onder leiding van] een diplomatieke algemeen vertegenwoordiger;
- voor het Brussels Hoofdstedelijk Gewest: thans blijkbaar Brussels International, dat wordt omschreven als een van de acht administraties van de Gewestelijke Overheidsdienst Brussel, die alle Europese en internationale betrekkingen coördineert;
- voor de [Duitstalige Gemeenschap, België]: Oostbelgien (Oost-België), [onder leiding van] een algemeen vertegenwoordiger.

14.

Indien men bovengenoemde rechtspraak van het Hof van Cassatie volgt, moeten deze verschillende vertegenwoordigingen van de Belgische gewesten en gemeenschappen bij de Europese Unie worden vrijgesteld van de litigieuze belasting op de parkeerplaatsen van het gebouw waarin hun kantoren in Brussel-Stad zich bevinden, aangezien het gaat om goederen uit hun private domein die bestemd zijn voor een openbare dienst of een dienst van openbaar nut.

[Volgens] de stelling die door de STAD BRUSSEL en de eerste rechter wordt verdedigd, moet de DEELSTAAT BADEN-WÜRTTEMBERG de litigieuze belasting op de parkeerplaatsen van zijn kantoorgebouw gelegen Belliardstraat 60-62 te Brussel betalen omdat het gaat om een goed uit het private domein dat door een gefedereerde entiteit naar Duits publiekrecht bestemd is voor een niet-Belgische openbare dienst van algemeen nut bij de Unie, terwijl daarentegen, bijvoorbeeld, de algemene delegatie Wallonië-Brussel bij de Unie, die dezelfde taken heeft als de deelstaten van de Bondsrepubliek Duitsland bij de Unie, maar dan voor een gewest en een gemeenschap van de Belgische federale staat, moet worden vrijgesteld van dezelfde belasting op de parkeerplaatsen van haar kantoorgebouw gelegen Belliardstraat 65 te Brussel, omdat haar goed uit het

private domein bestemd is voor een Belgische openbare dienst van algemeen nut bij de Unie.

Opgemerkt zij dat de DEELSTAAT BADEN-WÜRTTEMBERG om dezelfde redenen, in een andere zaak die bij de [cour d'appel te Brussel] aanhangig is, [OMISSIS] de belastingen betwist die hem [door de STAD BRUSSEL] voor dezelfde aanslagjaren zijn opgelegd met betrekking tot de kantoorruimten in hetzelfde gebouw, gelegen Belliardstraat 60/62 te 1000 Brussel.

15.

De DEELSTAAT BADEN-WÜRTTEMBERG stelt met betrekking tot deze ongelijke behandeling van gefedereerde openbare instellingen van twee lidstaten van de Unie dat hierbij sprake is van krachtens het Unierecht verboden discriminatie en schending van verschillende bepalingen van het Unierecht, namelijk:

- de artikelen 49 en 63 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: „VWEU”), waarin de beginselen zijn vastgelegd van de vrijheid van vestiging van elke persoon (in het onderhavige geval een publiekrechtelijke rechtspersoon) in een andere lidstaat van de Unie en het vrije verkeer van kapitaal binnen de Unie, aangezien volgens vaste rechtspraak van het [Hof van Justitie] 1) het recht om een onroerend goed te verwerven op het grondgebied van een andere lidstaat de noodzakelijke aanvulling vormt op de vrijheid van vestiging, en 2) een grensoverschrijdende investering in onroerend goed kapitaalverkeer in de zin van artikel 63 VWEU vormt;
- artikel 18 VWEU, dat een algemeen beginsel van non-discriminatie op grond van nationaliteit vaststelt en vereist dat vergelijkbare situaties niet verschillend worden behandeld en dat verschillende situaties niet gelijk worden behandeld.

De DEELSTAAT BADEN-WÜRTTEMBERG concludeert bijgevolg dat de STAD BRUSSEL hem in de onderhavige zaak vrijstelling van de litigieuze gemeentebelastingen voor de aanslagjaren 2014 en 2015 moet verlenen, aangezien:

- [het ontbreken van een vrijstelling] van de litigieuze belasting op parkeerplaatsen in een gebouw dat in België in het bezit is van buitenlandse openbare instellingen, een beperking vormt van de beginselen van vrijheid van vestiging en vrij verkeer van kapitaal, en
- deze belasting op discriminerende wijze wordt toegepast op basis van de nationaliteit van de betrokken instelling, daar alleen Belgische openbare instellingen ervan kunnen worden vrijgesteld, waardoor buitenlandse openbare instellingen de facto aan een zwaardere belasting worden onderworpen.

16.

De DEELSTAAT BADEN-WÜRTTEMBERG wijst er [terecht] op dat, volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna „Hof van Justitie”), rechtstreekse belastingen weliswaar onder de bevoegdheid van de lidstaten van de Unie vallen, maar dat deze laatste hun bevoegdheid moeten uitoefenen met inachtneming van het Unierecht en in het bijzonder met inachtneming van de vrijheden die zijn verankerd in het Verdrag, dat elke discriminatie op grond van nationaliteit en elke beperking op de uitoefening van deze vrijheden verbiedt.

Artikel 18 VWEU verbiedt een discriminerende toepassing van de Europese Verdragen op grond van nationaliteit. Het VEU waarborgt in artikel 2 ervan gelijkheid als een van de fundamentele waarden van de Unie en betreft in artikel 12 de nationale parlementen bij de goede werking van de Unie. Hiertoe behoren logischerwijs ook de parlementen van de gefedereerde staten die uitsluitend belast zijn met de interne uitvoering van het Europees beleid.

Blijkbaar houdt dit discriminatieverbod in dat de werking van de Europese instellingen en de deelname aan deze werking niet mogen worden gedifferentieerd op basis van de nationaliteit van de actoren ervan, en dat [OMISSIS] de arbeidsvoorwaarden en -modaliteiten van de regionale vertegenwoordigingen bij de Unie derhalve identiek moeten zijn.

In zoverre moeten de voorwaarden voor de vaststelling en de uitoefening van de taken van de vertegenwoordiging van de DEELSTAAT BADEN-WÜRTTEMBERG bij de Unie gelijkwaardig zijn aan die van de vertegenwoordigingen van de gewesten en gemeenschappen van de Belgische federale staat bij de Unie, [aangezien] alle regionale vertegenwoordigingen bij de Unie dezelfde taak van algemeen Europees belang vervullen (met name het verzekeren van de eerbiediging en de bescherming door de Europese instellingen van de noden van de regio's en de regionale dimensie bij de uitvoering van het Europees beleid).

In deze context beraadt de [cour d'appel te Brussel] zich over de rechtmatigheid, in het licht van het [Unierecht], van [het besluit van] [OMISSIS] de STAD BRUSSEL om de belastingvrijstelling die in België in het algemeen wordt toegekend [OMISSIS] aan goederen die eigendom zijn van de staat of van andere constitutionele openbare instellingen en [OMISSIS] die bestemd zijn voor een openbare dienst of een dienst van openbaar nut, uitsluitend voor te behouden aan goederen [OMISSIS] die eigendom zijn van publiekrechtelijke rechtspersonen die instaan voor een Belgische openbare dienst of een Belgisch doel van algemeen belang, en deze vrijstelling te weigeren voor goederen die eveneens gelegen zijn [OMISSIS] in Brussel-Stad en eigendom zijn van openbare instellingen en bestuurlijke delen (zoals de DEELSTAAT BADEN-WÜRTTEMBERG) van andere lidstaten van de Unie, en die bestemd zijn voor een openbare dienst of een

dienst van openbaar nut, op grond dat de betrokken openbare dienst of het betrokken doel van algemeen belang in dergelijk geval niet Belgisch is.

17.

Gezien de litigieuze verschillende fiscale behandeling van de regionale vertegenwoordigingen van niet-Belgische lidstaten [van de Unie] enerzijds en de vertegenwoordigingen van de gewesten en de gemeenschappen van de Belgische federale staat anderzijds, die [OMISSIS] in Brussel gevestigd zijn en optreden in het kader van dezelfde missies inzake de vertegenwoordiging van de openbare dienst en het Europees openbaar nut voor hun gefedereerde openbare instelling bij de Unie, acht de [cour d'appel te Brussel] het noodzakelijk om, alvorens uitspraak te doen over de grond van het beroep, het Hof van Justitie de [in het dictum opgenomen] prejudiciële vragen voor te leggen.

[OMISSIS]

OM DEZE REDENEN,

BESLIST DE COUR D'APPEL TE BRUSSEL,

[OMISSIS]

[OMISSIS] het **Hof van Justitie van de Europese Unie** de volgende **prejudiciële vragen** voor te leggen:

„[1] Verzet het algemene beginsel van non-discriminatie in het recht van de Europese Unie, dat is verankerd in het Verdrag betreffende de Europese Unie (VEU) en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (artikel 18 VWEU), alsmede in het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (artikel 21 van het Handvest), gelezen in samenhang met de artikelen 2 en 12 VEU, zich ertegen dat een reglement zoals in casu dit van een lokale overheid (gemeente) van de lidstaat van vestiging, dat om budgettaire redenen een belasting op parkeerplaatsen invoert, van toepassing is op de parkeerplaatsen van een onroerend goed dat bestemd is voor een niet-Belgische, Europese openbare dienst van algemeen nut en dat eigendom is van een bestuurlijk deel van een andere lidstaat (zoals een Duitse deelstaat), terwijl dit reglement niet van toepassing is op de parkeerplaatsen van een onroerend goed dat bestemd is voor een Belgische en Europese openbare dienst van algemeen nut en dat eigendom is van de bestuurlijke delen (gewesten en gemeenschappen) van de lidstaat van vestiging?

[2] Verzet het verbod op discriminatie en beperkingen van de uitoefening van het vrij verkeer [van kapitaal] en de vrijheid van vestiging binnen de Unie (artikelen 49 en 63 VWEU) zich tegen een verschillende behandeling zoals hierboven beschreven?”

[OMISSIS]